

Emlékeink 1998. (részletek)

BEKÖSZÖNTŐ - AZ ISKOLA 40 ÉVE

Első tanítási nap a műemlék jellegű épületben 1958. október 16. A kezdeteket szervező Hansági József így emlékezett erre "... Éjt nappallá téve dolgozott mindenki. Berendezték az osztályokat, szépítették az új épületet, cipekedtek, adminisztrációt végeztek. Rengeteg problémát kellett megoldaniuk tanítás közben, miközben az épületben még folyt a tatarozás."

Krizs József, majd Pataki Gyula igazgatásával alakult ki az iskola céltudatos, lelkes nevelőtestülete, összetartó tanulói közössége.

Az iskola szakmai arculatának, munkastílusának formálásában meghatározó volt Nagy Vendel igazgató munkássága, 1961-

1977-ig. Az alsó tagozatban az iskolaotthon és a tantárgycsoportos oktatás, a felsőtagozatban a szaktantermi rendszer bevezetése ma is ható törekvései voltak. Vezetésével törekedett a nevelő testület arra, hogy a tanítványok Alma Maternek tekintsék az iskolát. Szeretetre, szinte emberi kapcsolatokra jellemző az a ragaszkodás, amely megnyilvánult a szabadidőben, a baráti találkozásokban, a kirándulásokon. Emlékeink első kiadványa 1983-ban jelent meg.

A 25 éves iskola működésének évfordulóján vendégeink voltak az első tantestület pedagógusai, vezetői. A nevelőmunka folyamatában a baráti beszélgetéseken, találkozókön közülük sokan már nem lehetnek jelen.

Néhai igazgatónk Pataki Gyula visszaemlékezésében kívánta, hogy az iskola eljövendő pedagógusai is találják meg munkájukban a szépséget s örömet.

Fájdalmas veszteség, hogy Nagy Vendel igazgató úr személyére, pedagógus hitvallására, derűjére már csak emlékezhetünk.

Ehhez a közösséghez tartozónak érezte magát, és mindig örömmel találkozott velünk, tanácsokat, javaslatokat adott a korábbi munkatársaknak, a fiataloknak. Kollégáink, kedves munkatársaink iskolaépítő, tanítónevelő munkája, emléke velünk marad.

"Nem múlnak ők el, akik szívünkben élnek
Hiába szállnak árnyak, álmok, évek
Ők itt maradnak bennünk csöndesen még..."
(Juhász Gyula)

A gyermekszeretet, a kezdeményező készség, az ötletgazdagság a mai iskolának is jellemzője. Az 1978/79-től bevezetett tantervek fokozatosan elavultak.

A nevelő oktató munka megújulása szükségszerűvé vált, a feltételeket javítani kellett. A főváros V. kerületi Tanácsa az iskola igazgatójának kezdeményezésére szakvéleményeket kért, építéstörténeti kutatást végeztetett.

Bor László művészettörténész a FIMÜV Műemléki Osztályán végzett munkája figyelembevételével a VÁTI tervei szerint 12-16 tantermes általános iskola műszaki adottságai voltak biztosíthatók az épületben.

Az V. kerületi Tanács a 31. számú Állami Építőipari Vállalattal kötött szerződést az 1985-1989 közötti felújítási munkákra.

A külső homlokzat elkészítése után 1990-ben fejeződött be az a felújítás, melynek során a kerületben részleges kiköltözéssel 9 helyen folyt tanítás.

Az óvodában, bölcsődében kialakított munkarend adott alapot a ma is működő óvoda-iskola osztályunknak, amely egésznapos rendszerével megkönnyíti az iskolábalépést, erősíti az óvodapedagógia és az iskolai nevelés kapcsolatát. Az építészeti értékelismerés és megőrzés része lett a nevelő munkánknak.

1989. június 8-án a 30. tanévzárás alkalmából iskolánk felvette építője Hild József nevét. Hagyományt teremtettünk, a névadó munkásságának tiszteletére, az épített környezet megbecsülésére neveljük tanítványainkat.

1991-ben életre hívtuk a Hild József Alapítványt, melynek célja iskolánk nevelő-oktató munkájának fejlesztése.

Az 1998/99-es tanévben megkezdjük új pedagógiai programunk megvalósítását, a Nemzeti Alaptanterv teljesítését.

Értékrendünkben következően a kulturális értékek átadására, az új értékteremtő munka megalapozására törekszünk.

A továbbra is 8 osztályos általános iskola alaptevékenysége az alapfokú oktatás, emelt szint idegen nyelv és matematika oktatással, német nemzetiségi oktatással.

Tevékenységünk része a kapcsolódó oktatási, nevelési, módszertani feladatok ellátása, az oktatást kiegészítő egyéb tevékenység és a tanórán kívüli egyéb ellátás.

A Nemzeti Alaptantervben rögzített általános emberi, nemzeti és európai értékekkel összhangban állnak céljaink.

"Az iskola dolga, hogy megtaníttassa velünk, hogyan kell tanulni, hogy felkeltse a tudás iránti étvágyunkat, hogy megtaníttson bennünket a jól végzett munka örömére és az alkotás izgalmára, hogy megtaníttson szeretni, amit csinálunk, és hogy segítsen megtalálni azt, amit szeretünk csinálni."

Szent-Györgyi Albert

Murányi Lászlóné
igazgató

ISKOLA

Iskola, iskola
kacsalábon forgó palota.
Ajtaja nyitott,
mert kinyílott.
Hild József az iskolánkat
meg is tervezte,
és mással fölépíttette.
És ne feledd el, mikor
belépsz ide,
hogyan iskoládát ki tervezte.

Herédi Júlia 3.b

DÖRING JÓZSEF, AZ ÉPÍTETŐ

Százhatvan évvel ezelőtt, ha valaki végigsétált a Szél utcában (ma Nádor utca), a Festetics-palotával szemben megcsodálhatott egy új, méltóságteljes lakóházat - palotát -, amelyet építetőjéről Döring-háznak hívtak. Ki volt Döring József, aki megrendelője, építetője, első tulajdonosa a Hild József által rövid idő alatt megtervezett és felépített klasszicista épületnek? Nevét nem találjuk lexikonokban, életéről nem szól regény. A család azonban, amelyhez évekig tartozott, fenntartotta nevét, emlékét. Pekár Zsuzsa, nyugalmazott tudományos kutató juttatta el hozzánk családtörténeti kutatásainak összegzését a Turul cím közlöny különlenyomataként.

Döring József 1797 körül született és 1872-ben halt meg. Apja háztulajdonosként és kiskereskedőként pesti polgárságot nyert. Döring József ősei szegény polgárok voltak, neki magának sem rangja, sem tisztsége nem volt. Egy dologhoz értett nagyon: a

vagyonszerzéshez. Kereskedett, vállalkozott, telek- és házspekulációkkal növelte vagyonát, melyet később földbirtokba fektetett. Fiatalon szülei üzletében sajátíthatta el a kereskedelmi ismereteket, 1824-ben pedig önálló nürnbergi kiskereskedést nyitott (textil, ajándék) az Új-vásártéren felállított egyik fabódéban. A fabódétól a Döring-házig: 13 év alatt meggazdagodott. 1832-ben már nagykereskedő, ingatlanokat vesz, elad. 1833-ban veszi meg építendő házának telkét, s egy év múlva kezdődik az építkezés. A ház Hild József tervei alapján szokatlanul nagystílusú lett. Termeiben kiállításokat, összejöveteleket rendeztek, 1849-ben Kossuth Lajos lakott benne rövid ideig.

Döring József a Nádor utcai sarokház építése után hamarosan új befektetésbe kezd: szőlőt vesz, eladja nagykereskedését, a közvilágítás egyik bérlője, jómódú ház és telektulajdonos. Az 1850-es években földbirtokot vesz Bogáton, a Döring-házat pedig 1854-ben eladja. (De négy nappal később a Nádor utca 8. számú, ugyancsak Hild által épített házat veszi meg.) Ezután beleveti magát a gazdálkodásba Bogáton, elképesztve mindenkit modern gazdaságával (szeszgyár, gépesítés, nagy állatállomány).

Másodszor is megözvegyült, gyereke nem volt, s ekkor szeret bele egyik barátjának, Pscherer Miklósnak az özvegyébe.

1864-ben feleségül veszi a szépséges Josephine-t, s ráírta vagyonát. 8 évig tart a házasság, a majd 70 éves Döring minden luxussal ellátja feleségét, bevezeti az arisztokraták világába, de megtanítja az üzleti tapasztalataira is a nagyon tehetséges tanítványt. Halála után vagyonát az özvegye örökölte. Döring József nevét, szerepét pedig nevelt lánya örökölte meg emlékirataiban. Így bontakozhat ki az egykori építető, a pesti vállalkozó alakja a múlt feledtető homályából, hogy fenntartsuk az nevét is az utókorak.

Irodalom:

Pekár Zsuzsa: Döring József, polgárok, nemesek, főurak és címerek hátterében

(= Különlenyomat = Turul, a Magyar Történelmi Társulat, a Magyar Országos Levéltár és a Magyar Heraldikai és Genealógiai Társaság Közlönye. 70. kötet 1997/3-4. füzet.

Dr. Platthy Pálné
iskolai könyvtáros

A MÚZSÁK KEDVENCEI - Énekkari emlékek

A Hild József Általános Iskola énekkara az 1997-98-as tanévben öt alkalommal szerepelt iskolai és kerületi rendezvényeken. A fellépések azt bizonyították, hogy nagy szükség van a kórusra, hiszen a gyermekek többsége így tapasztalhatja meg a közös éneklés nagyszerű élményét, és egy jó kórus az iskola hírnevét is öregbíti.

A négy éve működő iskolai énekkar már sok szép szereplést tud maga mögött. A kórus minden évben fellép a BM Duna Palotában az iskolanapok keretében megrendezett ünnepségen, megalakulásának évében pedig a Vigadóban arany oklevelet kapott az V. kerületi énekkarok találkozóján.

Az 1997-98-as tanévben az énekkar október elsején a zene világnapja alkalmából rendezett ünnepségen szerepelt először a Vörösmarty téren.

Novemberben a Szabolcsi Bence Zeneiskolában Kováts Andrásné zongoratanárnő növendékeinek hangversenyét színesítette a kórus magyar népdalok éneklésével. A zeneiskolával való együttműködés nem újkeletű, hiszen tavaly már tartottunk közös koncertet, ahol a kórus mellett iskolánk hangszeres tanuló diákjai is felléptek. Januárban a BM Duna Palotában szerepelt az énekkar Tóth B. László operatőr ausztráliai fotókból rendezett kiállításának megnyitóján.

A kórus számára az idei tanév legjelentősebb fellépése a Szabolcsi Bence Zeneiskolában megrendezett májusi dalosünnep volt. Mivel nem volt zsűri, aki pontozza az énekkarok produkcióit, az V. kerületi iskolák kórusai minden izgalom nélkül mutathatták meg egymásnak azt, amin egész évben dolgoztak. Kórusunk szépen kidolgozott, igényes műsort adott elő, s hogy ez a közönségnek is tetszett, azt a kapott taps igazolta.

A karének ezévi utolsó feladata a nyolcadikosok elbúcsúztatása ballagáskor a BM Duna Palotában. Az énekkar tagjai egész éves szorgalmas munkájuk jutalmaként minden évben kirándulni mennek egy napra. Tavaly előtt Szlovákiában jártunk, múlt évben a Budakeszi Vadasparkba látogattunk el, idén pedig ismét egy szlovákiai város, Komárno volt az úti célunk. Az idei kiránduláson felkerestük Komárno magyar vonatkozású nevezetességeit. Énekelünk Klapka György szobránál, virágot

helyeztünk el Jókai Mór szülőházánál, és megnéztük Lehár Ferenc emlékművét. A kirándulás legemlékezetesebb eseménye volt, amikor a görög katolikus templomban elénekeltük a kórus kedvenc művét, a Procudentem sponsum kezdetű középkori orgánumot.

A kirándulás minden karénekes számára kedves emlék marad.

Remélem még sok örömteli muzsikás év és sok jutalomkirándulás vár a Hild József Általános Iskola énekkarára.

Haraszi Erika

énektanár

karvezető

Részlet Dr. Xantus Judit jegyző leveléből

Kedves Igazgatónő!

Ezúton mondunk köszönetet azért a kedves műsorösszeállításért, melyet a III. és IV. osztályosok előadtak a Zenei Világnapon.

Dimény Judit levele

Dimény Judit
vezető szerkesztő
Bartók Rádió

Aki a Magyar Rádióban gyerekek és fiatalok számára készít zenei ismeretterjesztő műsorokat, munkájában állandóan az iskolák segítségére van utalva. Huszonhét éves rádiós szerkesztői tevékenységem során a Hild József Általános Iskola volt az, amellyel a leghosszabban és a legharmonikusabban működtem együtt.

Hogy is kezdődött? Őszintén szólva csak homályosan emlékszem rá.

Talán akkor, amikor 1981 decemberében Malcolm Bilson fortepiano bemutatójából készítettem műsort a Zeneművészeti Főiskola egyik tantermében és erre gyerekközönséget hívtam három különböző általános iskolából.

Aztán újra találkoztam az akkor még Nádor utcai általános iskolából érkező gyerekekkel, amikor 1983 februárjában Jevgenyij Nyesztyerenko gyerekek részére tartott énekhangversenyére népesítettük be a rádió 6-os stúdióját. Egy biztos: kapcsolatunk

akkor fűződött szorosabbra, amikor 1984 elején új alsó tagozatos sorozatot indítottam, s ehhez kis létszámú, állandó gyerekcsoportra volt szükségem.

Ekkor már kifejezetten a Hild József Általános Iskola tanulóira gondoltam, mert korábban már hallottam az iskola és az énektanár, Kocsis Jánosné jó híréről. Az első felvételre 1984. január 30-án került sor. Feljegyzéseim szerint "Ica néni" aznap tizennégy 2-3. osztályos gyereket hozott el a stúdióba. Egyikük-másikuk neve ma is ismerős, nyilván sokszor visszatértek még: Nádaskay Lilla, Baranyai Róbert, Pájer Zita, Tímár Barbara. Ma már 22-23 évesek lehetnek. Vajon emlékeznek-e még a stúdióban töltött órákra, s ha igen, ugyan milyenek lehetnek ezek az emlékek? Vajon játéknak vagy munkának tűnik-e az akkor együtt töltött idő?

Az első felvételt az évek során sok-sok más alkalom követte, s az együttműködés még a mai napig is tart. Közben kialakult sok személyes kapcsolat is. A második felvétel alkalmával, 1984. február 27-én ismertem meg Gondol Daniellát. Ma 22 éves egyetemista és még is rendszeres résztvevője egy fiataloknak szóló zenei sorozatomnak. De vannak más visszatér nevek is: Murányi László, Fodor Ágnes, Oroszvály László. Szendrői Gábor éveken át járt különböző sorozataimba, Gáborjáni Kinga szintén. 1988-ban ugyanis Neked szól! címmel felső tagozatos sorozatot indítottam, s természetesen most is a Hild József Általános Iskolához fordultam gyerekekért.

Most is, mint korábban, csodálatosan bevált a megbízható munkatárs: Kocsis Jánosné. Ebben az újabb sorozatban is már tíz éve dolgozunk együtt, s mindig számíthattam, építhettem segítségére. Remek pedagógiai érzékkel válogatja ki a rádiós munkára alkalmas gyerekeket. Tudja, hogy sok gyereknek nem elég egy-két alkalom arra, hogy a mikrofonok előtt bátorságra kapjon. Ha valaki viszont három-négy felvétel után is félénknek bizonyul, inkább mást hoz helyette, hogy így többeknek adjon lehetőséget. Van mersze kockáztatni és a jól bevált, ügyes gyerekek mellé rendszeresen becsempészi a kisebbeket is: a hetedikes-nyolcadikosok közé egy-egy bátor ötödikest. Hadd tanuljon meg a gyerek rádiózni, van még rá ideje. És még valami: Kocsis Ica sohasem kipipálandó feladatnak tekintette a gyerekek rádiós kíséretét, hanem élménynek, amiben maga is részt kíván venni. Beült velük a stúdióba, s végig követte igyekezetünket, amint Mezei János műsorvezetővel együtt, a gyerekek társaságában egy-egy nagy remekműhöz próbáltuk megteremteni a közös megismerés útját. Szinte sugallta a gyerekek válaszait, - talán súgott volna is, ha hagyjuk -, maga is friss füllel, fiatalos szívvel gyönyörködött a zene szépségében. Ritka tünemény az ilyen tanár!

De ritka az ilyen iskola is, ahová bármikor fordultam, mindig segítőkész kollégákra találtam az ismeretlen tanárok között. Bárki vette is fel a kagylót, mindig készségesen közvetített és a maga eszközeivel megtett mindent, hogy Kocsis Ica és én egymásra találjunk, s hogy rendben menjenek közös dolgaink. Mindezt pedig mindig kedvesen és türelmesen tették. Nem csekély dolog ez egy iskolában, amelynek élete mindig zaklatott és mozgalmas. Köszönet érte!

Dimény Judit

MÁRCIUSI VERS

Március 15-e van ma,
A pesti forradalom napja.
Petőfi, Vasvári, Irinyi,
Jókai, Degré, Vidács,
Nekik köszönhető,
Hogy Táncsics ablakán
Nincs már rács.
Szabad lett a rab költő,
Bizony nagy ember volt ő.
Az egész eset úgy esett,
Hogy amíg Pesten az eső esett,
Petőfi a Pilvaxba sietett
Néhány társával
A proklamációval és a Nemzeti dallal,
Melyet a tömeg nagy diadallal
És óriási tapssal fogadott
Ezután az egyetem a cél
Az akaratunk acél
Míszert: forradalom minden áron
És a tömeg mellettük kiálljon
Utána lefoglalták a Landerer nyomdát
És a 12 pontot kinyomták
A múzeumnál találkoztak délután
És a gyülekezés után
Megrohamozták a Városházát,
És követelték a törvények elfogadását
A következő állomás a Budai Vár,
Ahol a Helytartótanács épülete áll.
Ők is elfogadták a követeléseket,
Szabad lett Táncsics Mihály
Pest és Buda fényárban úszik már.
Az egész városban nagy volt a forgalom,
Így végződött a pesti forradalom.

7. c osztály tanulói

UTUNK EURÓPÁBA - Angliai útinapló

Hildes tanárok részvétele az EU oktatási programjában

A Services For Open Learning (SOL) idén tavasszal a Socrates program keretében 2 hetes továbbképző tanfolyamot hirdetett általános és középiskolai tanárok részére. A Hild József Általános Iskola kapcsolata immár nyolc éves az észak-devoni barnstaple-i székhelyű szeretetszervezettel, így természetes, hogy a SOL-hoz nyújtottuk be pályázatunkat, amelyet a Socrates Nemzeti Iroda el is fogadott.

Magyarországról 23 angol szakos tanár kérelmét fogadták el, nagy részükkel először a londoni reptéren találkoztunk, ahol még 9 társunk csatlakozott hozzánk a Cseh Köztársaságból.

Este 6 óra körül értük el úti célunkat, Barnstaple-t, ahol már vártak minket a szállásadó családok.

Másnap diákként az iskolában találkoztunk újra. Két csoportra osztottak bennünket, s máris nekiláttunk a munkának. Délelőtti módszertani és társalgási órákon, délután városnézésen, kirándulásokon vettünk részt. Remek tanárok oktattak, köztük is a legkiválóbb, a sokak által ismert, hatalmas tudású nyelvész, számos könyv szerzője, Jim Wingate. Órái nem holmi üres, unalmas előadások voltak, hanem igazi élményt nyújtóak.

Tanulmányaink során rengeteg új ismeretre tettünk szert, számunkra szokatlan angolszász tanítási módszereket ismertünk meg, melyek lényege a játszva tanulás. Jim megismertetett velünk egy varázsszót. VAK (visual, audial, kinesthetic). Ez azt jelenti, hogy mesterünk állítása szerint a nyelvoktatásban a legfontosabb, hogy a nebuló mindent lásson, halljon, s mindez a számára kézzelfogható is legyen.

Délutánonként szebbnél szebb helyekre kirándultunk angol idegenvezetőnk jóvoltából. Eljutottunk Cornwall szigetére, megtekintettük Tintagel várromjait, Arthur király feltételezett lakhelyét. Egésznapos kirándulásra Exeterbe mentünk, s a katedrális láttán bizony sokunknak elállt a lélegzete. Ottjártunkkor Mr. Graham Watson, észak-devoni Európa Parlamenti képviselő is ellátogatott hozzánk, s mint jövőbeli tagoknak érdekes előadást tartott az Unió működéséről.

Utazásunk emlékeit még bizonyára sokáig fogjuk emlegetni, hiszen sok tapasztalattal, tudással lettünk gazdagabbak. Végezetül szeretnénk hálánkat és köszönetünket kifejezni a Socrates Alapítványnak és a Barnstaple-i székhely szeretetszervezetnek, a SOL-nak, mely azzal a céllal jött létre, hogy támogassa a közép- és kelet-európai gyermekek nyelvtanulását és a nyelvszakos tanárok továbbképzését.

Poczkodi Lajosné
a Hild József Általános Iskola
nyelvi munkaközösségének vezetője

Részlet a Művelődési és Közoktatási Minisztérium leveléből

Fabó Gabriella
Budapest

Tisztelt Fabó Gabriella!

A Művelődési és Közoktatási Minisztérium Kétoldalú Nemzetközi Kapcsolatok Főosztálya nevében tájékoztatom, hogy korábbi diákfotó pályázatokra beküldött művei a Magyar Művelődési Intézet Fényképezés Alapítványának javaslata alapján résztvettek a magyar-olasz ifjúsági csereprogram keretében "Szeretem a szülőföldem" címmel megrendezett pályázaton. A beérkezett magyar és olasz diákfotókból összeállított kiállítást, köztük az Ön munkáit, május 25-től 29-ig mutatták be a Római Magyar Akadémián. A pályázat résztvevői közül a legjobbnak ítélt tizenegy magyar diák egyhetes római jutalomutazást nyert. (A legjobb tizenegy olasz diákot pedig Magyarországon látjuk vendégül egy hétre.)

E kissé hosszadalmas - de elkerülhetetlen - bevezetés után, örömmel tájékoztatom, hogy Ön a nyertesek egyike. Engedje meg, hogy gratuláljak Önnek és természetesen szakkörvezető tanárának abban a reményben, hogy ez az elismerés iskolájában is megfelelő nyilvánosságot kap.

BARANGOLÁSOK A HAZÁBAN

Kirándulás Mikszáth Kálmán emlékére!

1997. novemberében kerületi Mikszáth-versenyen vettünk részt, ahol csapatunkkal 3. helyezést értünk el. Jutalmunk a - dicsérek mellett - egy szlovákiai kirándulás volt, amelyről csak néhány hónappal a verseny után értesültünk, de ez a rövid idő nem csökkentette lelkesedésünket.

A korai indulás miatt rengeteg program fért bele az amúgy rövid kirándulásba.

Első állomásunk a horpácsi Mikszáth-kastély volt. A kastélyban berendezett múzeum egyik legmeghatóbb része az a tárló, melyben megtekinthet a "ló, a bárány és a nyúl". A három féltve őrzött kis állatka, melyek mindennél többet értek Mikszáth Kálmánnak, hiszen elválaszthatatlanok voltak Jánoska emlékeitől.

Horpácson még megtekintettük a temetőt, hol Mauks Ilona és Szontágh Pál sírjára helyeztünk el koszorút, csakúgy mint a Mikszáth-kúria bejáratához. Mauks Ilona sírja mellett található még egy sírkő, melyet Mikszáth Jánoska emlékére állítottak, bár sírját a budapesti Kerepesi temetőben tekinthetjük meg.

Második állomásunk Balassagyarmat volt, ahol a palócok szokásaival és hagyományaival foglalkozó múzeumot látogattuk meg. Balassagyarmat Mikszáth életében fontos szerepet játszott: 1871-ben joggyakornok volt a városban, és itt ismerte meg Mauks Ilonát is.

Következő megállónkra már Szlovákiában került sor, Szklabonyán megtekintettük a Mikszáth szülő háza helyén álló emlékkövet. A szül ház eredetileg a falu főterén állt, de csak egy emléktábla őrzi emlékét. A ház, melyben Mikszáth a gyermekkorát töltötte, legnagyobb sajnálatunkra zárva volt. Ez az a ház, melyről annyit olvashattunk az író regényeiben, elbeszéléseiben. A ház valóban a temetővel szemben áll, és ablakaiból a családi sírra lehet rálátni. A családi sírban nyugszanak Mikszáth Kálmán szülei és nővére, aki 17 éves korában hunyt el. A kimaradt házlátogatás helyett átutaztunk Alsósztrégovára, ahol a Madách-kastélyt néztük meg. Az utazás alatt kísérő tanáraink elláttak minket sok érdekes és hasznos tudnivalóval. Így tudtuk meg, hogy a horpácsi kastélyt - melyet Mikszáth Szontágh Páltól vett meg - gyakran látogatta Madách Imre. Szontágh Pál ugyanis Madách legjobb barátja volt, és gyakran átlovagoltak egymáshoz.

A délutánra ígért visszaérkezés kicsit átnyúlt az estébe, de ez a nap, amelyet Mikszáth emlékének szenteltünk emlékezetes marad.

Németh Fruzsina 8.d

Csór-réten

Egy verőfényes reggelen elindultunk a Mátrába. Az út végén egy sorompónál találkoztunk. Innen egy erdei ösvényen mentünk tovább.

Amikor elértünk Daniék vadászházához, a Baksa család fogadott minket. Hátizsákjainkat leraktuk az udvaron, és tanárunk vezetésével túrára indultunk. Nehézkesen, de fölértünk a hegytetőre. Innen lefelé gyalogoltunk. Végre elérkeztünk a pihenőhelyhez, egy tóhoz. Dani és édesapja elmesélte, hogy ez egy mesterséges állóvíz. A csillogó kék vizet elhagytuk, és hazafelé vettük az irányt. Mikor visszatértünk a házba, Leona néni forró teája és rágcálnivaló várt bennünket az asztaloknál. Mindenki evett és ivott, s utána játékba kezdtek. Néhány fiú megpróbálta megmászni a csór-réti ház mellett levő meredek hegyoldalakat. Sokan fociztak, labdáztek. A lányok ugróköteleztek. Egy-két gyerek biciklizett. Ekkor Zsuzsa néni így szólt hozzánk: - Gyerekek, kezdjétek el rózsét gyűjteni az ebédhez! Kimentünk a ház elé, és sok gallyat szedtünk. Ezeket leraktuk, s elmentünk a tűzrakó helytől. Pár perccel később finom illatok csalogattak vissza. Egy bográcspan virsli főtt. Sorban állás után mi is megkaptuk a magunk adagját. Minden gyermek és felnőtt leült a kirakott székekre, és sütkérezett az enyhe napsütésben. Étkezés után ismét játszhattunk.

A gyerekek érezték, hogy hamarosan vége ennek a gyönyörű napnak. Szüleik sürgették az indulást. Fáradtan, de boldogan hagytuk el a hegyi házat.

Erdei iskola a tanyán

Ez a hétfő nem volt olyan, mint a többi! Nemcsak azért, mert Pünkösd volt, hanem azért is, mert akkor indultunk erdei iskolába, Hódmezővásárhelyre.

Daloltunk, olvastunk, játszottunk a buszban. Gyorsan telt az idő a vidám társaság már a Molnár-tanyán járt. A boldogságunkhoz hozzásegített a háziak vendégszeretete, a szívélyes fogadtatás. Felmentünk a szobánkba, ahol kicsomagoltunk. Utána játszottunk. Éreztük, hogy egy igazi csatát fogunk vívni a szúnyogokkal. Akkor sem veszítettük el a kedvünket a discóhoz, tánchoz. Másnap vályogházat néztünk, majd meglátogattuk a fazekast, aki elmesélte, hogyan készülnek azok a cifra edények. Később elsétáltunk fagyizni. A további időt egy játszótéren töltöttük. Szerdán volt a nagy nap, akkor mentünk fürödni. De előbb jött a pékség és a malom megtekintése. Utána a strandra mentünk, ahol jókat pancsoltunk. Eltöltöttünk néhány kellemes órát. Csütörtökön a Szegedi Vadasparkban barangoltunk. Egy bácsi mesélt a madarak életéről. Nekünk is volt feladatunk: gólyafészkek készítése. Bevallom, nekünk is nehéz volt kézzel, hát még a gólyáknak csőrrel milyen nehéz lehet. Ez a kirándulás is egy cukrászdával ért véget. Később lovagoltunk is! Az utolsó estére tábortűz volt a program. A fiú- és lánycsapat műsorokkal szórakoztatta egymást.

Elérkezett az utolsó nap. Azt hittük, hogy csak csomagolás vár ránk, meg az út. De még volt egy kis meglepetés: a lovas kocs! Végezetül hazaindultunk.

Ibrajter Natasa 3.b

Alföldi kiruccanás

1848. március 15-e a magyar történelem egyik fordulópontja volt. Az idén ünnepeltük 150. évfordulóját, s ennek keretében nagyszabású versenyt rendezett a kerület. Iskolánkból három csapat jutott el a kerületi összecsapásig, amelyet a mi csapatunk meg is nyert. (Gallai Dorottya - Gögge Tamás - Fercsák Gábor)

A helyezéstől függetlenül minden gyerek, aki részt vett a versenyen, meghívást kapott egy alföldi körútra, a Petőfiemlékhelyek felkeresésére.

Első állomáshelyünk (igaz nem volt már olyan költői, mint Petőfi korában,) Szalkszentmárton volt. Az itteni Petőfi Múzeum a legnagyobbja e kategóriának: egy hatalmas mészárszék, amely a Petrovics család tulajdona volt valaha. Csupán a tartozékok korabeliek.

Második állomáshelyünk Dunavecse volt, amely nekem személy szerint a legjobban tetszett. Itt ugyan nem bővelkedtek Petőfi emlékekben, de olyan pénz és éremgyűjteménnyel rendelkeznek, hogy azt a Történeti Múzeumban is megcsodálnák.

Miután még ugyanitt elfogyasztottuk fagylaltadagunkat, tovább haladtunk.

Utolsó állomáshelyünknek Kecskemétet, Katona József munkásságának központját választottuk, ahol az ismert látványosságok mellett egy gyönyörű zsinagógát is megcsodálhattunk.

Hazafelé tartva ugyan fáradtabbak voltunk mint azelőtt, de élményekben gazdagabbak

Gögge Tamás 7.c

A "VÉN" DIÁK ÜZENETE

Én is a Hild József Általános Iskola tanulója voltam. Noha már tíz éve taposom az iskolák lépcsőit, mégis emlékszem arra a bizonyos szeptember 1-re, amikor életemben először ültem az iskolapadban. Nagyon figyeltem arra, hogy mit mond Simon Miklósné Márta néni, de mire hazaértem nem emlékeztem arra, milyen színű ceruzát kell vinni másnap. Alsóban nem az iskola épületébe jártunk, hanem egy lakóházba, a Zoltán utcába, ahol egy lakást alakítottak át tanteremmé. Kb. 25-en lehettünk. Ugyan kimaradtunk az iskolai életből, de ezt nem bánom. A második otthonom volt a sulis. Tanulni kellett, de a követelmény nem volt teljesíthetetlen. Délután homokoztunk, fogócskáztunk a téren vagy körjátékot játszottunk a tanteremben. (A probléma csak az volt, hogy alattunk egy mogorva öregúr lakott, aki állandóan ránk szolt, hogy ne legyünk olyan hangosak).

Az idő megállíthatatlan volt, s mi felsősök lettünk. Hozzá kellett szokni ahhoz, hogy nem három, hanem 8-10 tanárunk van. Minden tanár máshogy tanít, mást vár el. Nagyobb lett a követelmény, s nekünk még az is új volt, hogy egy csendes lakóházból a zajos suliba kerültünk. Én úgy érzem, nem volt nehéz megszokni azt, hogy nem 25-en vagyunk, hanem még rajtuk kívül 800 gyerek van az iskolában. A tanulásra az első időben nagyobb hangsúlyt kellett fektetni, s az ember egy idő után (ha akar, ha nem) belerázódik abba, hogy hogyan tanuljon meg fél oldal helyett hármat egyik óráról a másikra. Az erdei iskolákat nagyon szerettük. Ötödikben Leányfalura, hatodikban Kemencére, hetedikben Visegrádra, nyolcadikban Bükkszékre mentünk. Ötödikben még minket ijesztgettek az akkori nyolcadikosok a bátorságpróbán, nyolcadikban pedig mi voltunk a rémisztgetők. Ezeknek a kirándulásoknak olyan felhőtlen, felszabadult hangulata volt.

Ha volt kedvünk és időnk, számos lehetőségünk adódott különböző versenyeken részt venni, a házi vetélkedőktől az országos versenyekig. Számomra a legemlékezetesebb az országos földrajz verseny volt, amire nyolcadikban mentem el. Ez a verseny több fordulóból állt (iskolán belüli, kerületi, budapesti és országos). Nem az volt a célom, hogy az első tíz helyezett között legyek, és eszembe sem jutott, hogy megnyerhetem. Egyszerűen érdekelt a földrajz amit Pintér Istvánné Mária néni nagyon jól tanított. Akkor kezdtem komolyan venni a versenyt, amikor továbbjutottam a kerületi fordulón. Egyre nagyobb volt az anyag amit tudni kellett. Sokszor tanultam Mária nénivel együtt. Sok tesztet oldottunk meg és olyan könyveket is kaptam tőle, amit egyébként nem is árultak a boltokban. Nemcsak a suliban, hanem Mária néni lakásán is sokszor voltam a versenyre való felkészülés miatt. Hogy könnyebben menjen a munka, még palacsintát is sütött nekem. Sokszor azt mondják, hogy amit el akarsz érni azt el is éred. De ez a legtöbb esetben nem egy embertől, hanem más emberek segítőkészségétől és a szerencsétől is függ. Sokat kellett tanulni, de egyszer sem éreztem azt, hogyha nem jutok tovább a budapesti fordulón, vagy nem leszek első az országos versenyen, akkor mérges lesz rám Mária néni. Nagyon jó érzés volt, hogy mindent félredobva segített nekem azért, hogy sikerüljön elérni valamit. A tanárnőmnek köszönhetem, hogy magabiztosan és nem szorongva vettem az akadályokat. Nagyon sok függ a tanártól, mert hiába próbál a diák mindent megmozgatni, ha a tanár nem segít neki aligha ér el a nebuló valamit. Tudom, én tanultam, de az segítsége nélkül nem tudtam volna, pontosan mit és hogyan tanuljak. Az idő gyorsan telt. Eljött az utolsó forduló ideje. Három napos volt a verseny, Egerben rendezték meg.

Fárasztó volt, de biztosságot adott, hogy ott van a tanárnőm és anyu. Voltak tanárok akik nem törődtek igazán csemetéikkel, s voltak akik még lefekvés előtt is agyon gyötörték tanítványaikat (egy szobában voltam egy ilyen tanárnővel).

Mária néni mindig ott volt, mikor szükségem volt rá, de ha látta, hogy fáradt vagyok, hagyta, hogy pihenjek. Éreztem, hogy jól sikerült a teszt és a szóbeli is, de arra gondolni sem mertem, hogy első leszek. Ez a győzelem nemcsak az én győzelemem, hanem Pintér Mária nénié is. Köszönettel tartozom a tanárnőmnek és még anyukámnak is azért, hogy felállhattam a dobogóra.

A nyolc év eltelt, elballagtunk. Nem szívesen mentem el, mert jól éreztem itt magam. Kiváló tanáraink és szuper osztályfőnökeim voltak.

Ötödiktől nyolcadikig Göggené Somfai Zsuzsa néni volt az osztályfőnököm. Nemcsak mint tanár jelentett számomra nagyon sokat, hanem mint barátnő is. Mindig meghallgatott és mindig segített. Tudtam, hogy benne igazán meg lehet bízni. Váratlanul Zsuzsa néninek Bécsbe kellett mennie a családjával, mert a férje ott egy kedvezőbb munkát kapott. Leveleztünk és meghívott magukhoz Bécsbe, egyszer egy napra anyuval, másodszer pedig egy hétre Gregor Noémivel, az osztálytársnőmmel. Nemrégén jött haza Zsuzsa néni, így most már többször tudunk találkozni.

Nyolcadikban Lakner Mátyásné Vera néni vette át az osztályt. Nehéz dolga volt, de zökkenőmentesen megoldotta az akadályt. Mindannyiunknak segített abban, hogy olyan középiskolát találjunk, ami az érdeklődésünknek a legjobban megfelel. Sőt az utolsó farsangon is beöltözött (csecsemő volt).

A gimnáziumban a követelmény egyre nagyobb, s egyre fáradtabb az ember. Az általános iskola az, ahol még igazán gyerek lehet a diák. De itt kapja meg a tanulás terén az alapokat, amik nélkül nem tudna boldogulni a középiskolában. Ezeket az éveket sosem felejthetjük el.

Budapest, 1998. június 8.
Boda Gréta Krisztina

VÁRJUK MINDIG AZ ÚJAKAT

HILD JÓZSEF ÁLTALÁNOS ISKOLA
MURÁNYI LÁSZLÓNÉ
igazgató

Tisztelt Igazgató Asszony!

Fiam az 1998/99-es tanévben kezdi meg általános iskolai tanulmányait.

Mint ötödik kerületi lakos igyekeztem tájékozódni a közelünkben működő iskolák életéről, munkájáról. Az "Iskola Hívogató" című kiadványban olvasott tárgyyszerű és hasznos ismeretek megerősítették előzetes szóbeli értesüléseimet az Ön által vezetett intézmény légköréről, pedagógiai munkájának színvonaláról.

Az iskola által szervezett nyílt napon fiammal együtt részt vettünk. Megismerkedtünk az épülettel, a leendő elsősök tanítóival, bepillanthattunk a mindennapi, nyüzsgő diákéletbe.

A felvételi beszélgetés, mely véleményem szerint ebben az életkorban nem túl szerencsés módszer, végül is olyan oldott, derűs légkörben zajlott, hogy a kicsik feszélyezettsége, tartózkodása rövid idő alatt megszűnt. A beszélgetést irányító pedagógus nem tárgyi tudást tesztelt, nem "feleletet" várt, az egyéniségre volt kíváncsi.

A nyílt napon való részvételünk számomra megkönnyítette a döntést, kisfiam pedig a személytelen és "zord" iskola helyett egy kedves tanító nénihez és sok hasonló gyerekekhez készül szeptember elsején.

Budapest, 1998. április 30.

Tisztelettel:

Kissné Németh Ilona
szülő

A 40. ÉV PEDAGÓGUSAI

Agócs Edit	tanító
Antal Mária	tanító
Barabásné Simon Györgyi	tanító
Bella Jánosné	tanár
Csúriné Lestár Zsuzsa	tanító
Deák Katalin	tanár
Dörr Sándorné	tanító

Eredics Emilné	tanító
Göggéné Somfai Zsuzsa	tanár
Hannyané Jurányi Zsuzsa	tanár
Haraszti Erika	tanár
Hécz Márta	igazgatóhelyettes
Dr. Horányi Jánosné	tanító
Juhász Tiborné	tanító
Karácsonyné Bencze Éve	tanár
Dr. Kelemen Bertalanné	tanító
Kelemenné Kiss Katalin	tanító
Dr. Kerék Péterné	tanító
Kocsis Jánosné	tanár
Kocsmár Judit	tanár
Lakner Mátyásné Dr.	tanár
Lovas Péterné	tanár
Lukács Gabriella	tanár
Mayer Ildikó	tanár
Molnár Eleménné	tanító
Murányi Lászlóné	igazgató
Nagyné Tokár Anikó	tanár
Nádaskay Gézőné	igazgatóhelyettes
Papp Judit	tanár
David Parker	tanár
Péchné Jármy Klára	tanár
Pintér Istvánné	tanár
Dr. Platthy Pálné	tanár
Poczodi Lajosné	tanár
Princz Györgyné	tanár
Reischigné Andorkó Ágnes	tanár
Simon Miklósné	tanító
Simon Péter	tanár
Somfai Katalin	tanító
Dr. Stukovszkyné Henk Éva	tanító
Szabó Ágnes	tanító
Dr. Szeldeli Ibolya	tanár
Szentmiklóssy Zsoltné	tanító
Tóth Lajosné	tanár

Tóth-Baranyi Lászlóné	tanár
Türk Istvánné	tanító
Varga Márta	tanár
Vác Dorottya	óraadó tanár

PEDAGÓGIAI ASSZISZTENSEK

Iványi Mária Magdolna

Kárászné Tamás Leona

Majercsák Mónika

ÜGYVITELI DOLGOZÓK

Péter Csongor gazdasági vezető

Szeghalmi Lászlóné iskolatitkár

TECHNIKAI DOLGOZÓK

Gere Andrea

Hegyesy Ferenc

Kalmár Ferencné

Koczka János

Kovács Gáborné

Pataki Istvánné

Ragadics Józsefné

Ribényi Tamásné

Takács Edit

Tóth Ildikó

Tóth Jánosné

Tóth Lászlóné

